

Print Preview

ערה' הקראה ומעין

גיליון מס' 2 | יוני 2010

Print Preview

עורב' ויקראה ומע'51

2

גיליון מס' 2 | יוני 2010
עורך ומייסד, עורך גרפי: זיו מזרחי
משתתפים: אלי יארקייב, אביעד קליין, אליאור מזרחי, דקל איזון,
עידו קינן, דודי חן, אמיר מאירוביץ, אולג ברודט, זיו מזרחי
צילומים: אביעד קליין, דקל איזון, זיו מזרחי
מען למכתבים וכתבי יד: printprev@gmail.com
כל הזכויות שמורות ליוצרים
המגזין וערבי ההקראה מוגשים ע"י קבוצת "בפומבי - זה עניין לציבור"

Print
Preview
עורב' ויקראה ומע'51

סגן ראש עיריית תל-אביב-יפו, אסף זמיר,

השבוע הואלת לארח אותנו בלשכתך. "אנרכיסטים!" הטחת בנו ואבחנת כי החתום מטה הוא האדם ההזוי ביותר שישב מולך מזה חודשים. הסיבה – הצעתנו כי העירייה תקצה חדר באחד המבנים הציבוריים הרבים שבבעלותה לטובת קיום פעילויות ציבוריות ללא תשלום – כמו ערבי פרינט פריוויו, למשל.

ייאמר לזכותך, מר זמיר, שהתפלמסת איתנו במשך למעלה משעה. יכולת לנהוג כפוליטיקאי מצוי, להנהן למשמע דברינו בעודך מכרסם רוגלעך קינמון ולשלח אותנו לדרכנו עם הבטחה עמומה שלא תתממש.

בחרת להתנגד נחרצות.

מול בקשתנו לתקצב חדר לקיום פעילויות ציבוריות חינוכיות הצבת את הנרקומן, את העובד הזר, את תלמיד החינוך המיוחד – אלו עלולים להיפגע.

האם המשוואה הזו משקפת את המציאות, מר זמיר?
אם נתת לי תפוח, האם נלקח ממך אגס?

לשיטתך, חדר במרכז קהילתי שיוקצה לפעילויות שלא ייגבה בגין תשלום הוא חדר שיכול היה להיערך בו חוג קפוארה שיניב הכנסות לקופת העיר. סברתנו כי חדרים רבים במבני ציבור ממילא עומדים ריקים בשעות הערב ועשויים לשרת אותנו ותושבים אחרים, זכתה לספקנות תמוהה מצדך.

תשכרו חדר במרכז קהילתי. זה ממילא מסובסד ע"י העירייה. עשרה שקלים למשתתף בערבים שלכם לא יהרגו אף אחד. הכל עולה כסף וזה בסדר, אמרת. אז מסתבר שלא הכל –

ב-10/6 התקיים פרינט פריוויו 2, לגמרי בחינם. הוא היה ארוך ומעמיק יותר מקודמו. הטקסטים שהוקראו במהלך האירוע (פלוס אחד שלא) מובאים בגיליון הזה של פרינט פריוויו. גם הוא, אגב, מופץ לגמרי בחינם, רחמנא ליצלך.

זיו מזרחי | יליד 1985, קופירייטר, יוצר ופעיל חברתי.

קצת מעוף, מר זמיר. טיפה חזון, יצירתיות.

חדרון במרכז יום לקשיש שיוקצה בחינם בשעות הערב לתושבים חדורי כוונות טובות ורצון ליטול חלק בעיצוב חיי התרבות בעיר לא יביא לקריסתם.

הכי קל לשלוח אותנו ל"קפה ביאליק", לדירת מגורים, או לגינת הכלבים בגן מאיר, כפי שהציעה, בחוסר טקט מארי אנטואנטי, עובדת לשכתך (אף שלאורך הפגישה גילתה כלפינו חביבות).

ביקשת, מר זמיר, שנזמין אותך לפרינט פריוויו 3 – ובכן, ראה זאת כהזמנה. בכוונתנו, מר זמיר, להוסיף ולקדם את הצעתנו מול העירייה. קריאה מהנה ולהתראות בפרינט פריוויו 3!

הדברים אינם מתיימרים לשקף את השקפותיהם של היוצרים בגיליון, אלא את דעתם של העורך וגורמים בקבוצת "בפומבי" בלבד.

עידו קין

דקל אייזן

אליאור מזרחי

אמיר מאירוביץ

דודי חן

אלי יארקייב

4

את הפלאפל ממגדיאל לא שוכחים דקל אייזן

אני לא יודע הרבה על החיים ובכלל... אני לא איינשטיין, בקושי את התיכון סיימתי וגם זה... לא משהו שיש יותר מדי מה לדבר עליו, אבל אם יש משהו שאני יודע זה שמנת פלאפל טובה לא שוכחים. אין אפס, שאל מי שאתה רוצה "איפה אכלת את המנת פלאפל הכי טובה שלך" ישר בלי יותר מדי חישובים הוא יגיד לך. פלאפל טוב זוכרים. זה כמו, נו הביטוי הזה שאומרים על אופניים, יש דברים שלא שוכחים.

אני עובד בפלאפל מורדכי בפתח תקווה. אל תשאלו אותי אם אני מורדכי, למה לא במקום השאלה הזאת, אני רק עובד שם. המקום קיים כבר 50 שנה, אני עובד פה עשרים ושמונה שנים. עשרים ושמונה שנים אני מטגן כדורים של פלאפל, דוחף אותם בפיתה, אחרי שאני עושה פתח עם סכין יפני ומביא לאנשים עם כפית של טחינה מלמעלה. אין לי טריקים. לא עושה ג'וגלינג עם הכדורים או ממציא שפה כמו המשוגע ההוא מגבעתיים עם הסביח, אני שואל "מנה או חצי?" לוקח את הכסף, מכין ונותן, בלי חוכמות.

אני והוא מכירים כבר למעלה מעשרים שנה. כל שבוע הוא בא לפה. לא תמיד באותו יום, היה תקופה שזה היה נופל על ימי רביעי, אבל אין לו יום קבוע בשבוע.

עשרים שנה הוא מגיע לפה ורק אני מזהה אותו. נכון, פר, הוא לא מופיע בטלוויזיה, לפחות לא כמו שהוא היה מופיע פעם. אז בזמנו כשהוא נחטף כל הזמן היו שמים את התמונה שלו. עם זקן בלי זקן, היום הוא בלי. גם יש לו משקפי ראייה היום, מזכיר קצת את גידי גוב כזה, לא יודע. שאלתי פעם את שלום אם הוא מזכיר את גידי גוב ושלום אמר "לאאאא, איפה הוא ואיפה גידי?!" אמר ואז כדי שזה לא ישמע כאילו גידי יפה והוא מכוער שלום קרץ לו ואמר לו "אתה יותר יפה מגידי" וזרק לו עוד כדור לתוך הפיתה.

אנשים לא יודעים את זה, אבל רון ארד אוכל אצלי בפלאפל כבר עשרים שנה. אני לא זיהיתי אותו על הפעם הראשונה שהוא בא לאכול אצלנו, לקח לי כמה פעמים. אבל בסוף קלטתי.

אפילו ששינו את המחיר ומנה כבר עולה היום 15 ש"ח, בשבילו זה תמיד אותו מחיר, לו אני תמיד נותן ב11 ש"ח ואם יש איזה ילד מעצבן ששואל אותי למה הוא 15 והוא 11, אני ישר אומר לו "כשאתה תצבור פז"ם כמו שהוא צבר, אז נדבר..."

אני בצבא הייתי בנ"מ, אני סיפרתי לו בזמנו "כמה אני קינאתי בכם, אתם עפתם בשמיים ואנחנו רק חיכינו לפוצץ את כל מה שעף כי לנו לא נתנו..." הוא צחק ואמר "תאמין לי, יש דברים גרועים מזה..." הוא כזה עניו, בחור נחמד, באמת בחור נחמד, אני לא אומר את זה בגלל שהוא זה הוא, וואלה, דוגרי, אני אומר לכם, בחור נחמד.

שאלתי אותו פעם "תגיד למה אתה לא... אתה יודע, כאילו אנשים חושבים שאתה... ואתה פה ו... אז מה? כאילו למה לא לספר?" הוא בדיוק לעס ת'פיתה ולא היה לו נעים לדבר בפה פתוח, כי הוא כזה, הוא בחור נחמד, מנומס כזה, שקט. אז אחרי שהוא סיים ללעוס, הוא ניגב עם הגב של היד את הקצה של הטחינה מהזווית של הפה ואמר לי "יותר טוב ככה, תאמין לי, יותר טוב ככה..." אני לא יודע, לא מבין אותו, וואלה יכול להיות שהוא צודק, כאילו אשתו נשואה לגבר אחר כבר, ויש לה ילדים חדשים וכל זה, לא יודע, אבל בכל זאת... נראה לי מוזר שהוא ככה לא מספר לכולם שהוא פה. וואלה אני חושב שעכשיו עם כל מה שקורה עם שליט וזה, הוא היה נותן תקווה למשפחה שלו ובכלל לכל העם אם הוא היה מספר שהוא פה. "עדיף ככה, תאמין לי, יותר טוב ככה..." הוא תמיד אומר.

עשרים שנה, הוא פה, כבר אין לו זקן כמו בתמונה המפורסמת. מגולח תמיד, מסודר. לובש חולצות פולו, כמו האשכנזים האלה מנווה עוז ומרכיב משקפיים. הוא הולך ברחוב ואנשים עוברים לידו, ככה כאילו כלום. הוא יושב קורא עיתון ואנשים ככה יושבים קוראים לידו, מבקשים ממנו שיעביר את המוסף של הספורט, כאילו כלום. הוא מטפטף טחינה על הרצפה ואנשים ככה זזים הצידה שלא ישפריץ עליהם, כאילו כלום. רק אני מזהה אותו. כל פעם שהוא בא אנשים אוכלים סביבו, קונים לידו, קונים אחריו, מבקשים ממנו שיעביר את הכף של החמוצים ואף אחד לא מזהה.

אני לפעמים חושב אם זה בגלל שהוא כזה שקט או שזה בגלל שלאנשים כבר לא אכפת.

"למה דווקא פה?" שאלתי אותו בפעם האחרונה שהוא היה פה. והוא אמר לי "אצלנו בהוד השרון, איפה שגדלתי יש שם במגדיאל, פלאפל פינתי ברחוב, שעד היום פתוח, עכשיו אל תעלב, הפלאפל הכי טוב בעולם שאכלתי זה הפלאפל שם, אבל מה, שם יש כל הזמן תור, אל תשאל..." הוא אומר לי ועושה עם היד תנועה של קדימה ואחורה "מפה עד להודעה חדשה... אבל אני זוכר שלפני שיצאתי למילואים עצרתי פה עם חבר שלי וזה, הפלאפל הכי טעים אחרי הפלאפל במגדיאל שאכלתי"

"וואלה..."

"וואלה..."

"אז אתה בא אלינו בגלל שאין פה תור?"

"לכלכת... עשרים שנה, לבוא למקום רק בגלל שאין תור?, אני בא כי טעים לי, הפלאפל הכי טעים שאכלתי אחרי מגדיאל זה פה"

אני לא מבין הרבה בחיים, אבל אני מבין בפלאפל, לפני יומיים, היה לבת דודה של חמותי, בריתה, של הבת השנייה שלה. הם עשו את זה באולם אירועים בהוד השרון, אז אמרתי לאשתי שנעצור בדרך לאולם בפלאפל הזה, כי חייב לטעום פעם אחת בחיים שלי את הפלאפל של רון ארד.

אשתי צעקה עלי קראה לי "מגינון" אמרה שיהיה אוכל בבריתה "מה פלאפל עכשיו?! כל היום פלאפל בראש שלך" היא לא הבינה שזה היה חשוב לי, בגללו, רציתי לדעת, מה הפלאפל הכי טעים לפי רון ארד. אחרי שהיא צעקה עלי כשהיא ראתה את התור ואמרה שנאחר לבריתה, ביקשתי ממנה שתיקח את האוטו ותיסע בלעדי ושאני אפגוש אותה כבר שם. "אבל איך תגיע, אללה ירחמו..." שאלה

"מונתי, מה הסיפור..., גם ככה הלך עם הצ'ק 180 שקל, אז ילך עוד עשרים" אז הלכתי לשם, למגידאל הזה שלו, רציתי לטעום פעם אחת את מה שהוא טעם. וואלה, צדק הבן אדם, היה תור באורך הגלות. תור תור, לא צחוק. ועמדתי בתור וחיכיתי וחיכיתי והרגשתי כמו טמבל, זה נורא לחכות ככה, בלי לדעת באמת למה אתה מחכה ואם הפלאפל פרש, בשביל זה לריב עם האישה, לא חרס: ככה סתם לחכות?! כאילו אני עובד בפלאפל ואני מחכה איזה רבע שעה כמו מפגר בשביל לקבל כדור של חומוס מטוגן, אני! שאני יכול לאכול כמה שאני רוצה. לא משנה, עמדתי וחיכיתי והזעתי כמו חמוד בגב ותאמינו לי קשה לחכות, אתם יודעים מזה לחכות חצי שעה לכדור פלאפל, חצי שעה! זה טירוף. ואז כשסוף סוף הגיע התור שלי, הזמנתי מנה וואלה, צדק רון ארד, מנה טעימה, לא אשקר לכם, באמת טעימה. אבל מפה ללהגיד שהיא יותר טעימה מהמנה של מרדכי, הגזים, לא היה שווה לחכות.

סיפרתי לו בפעם הבאה שהוא בא לקנות אצלי מנה שהייתי במגדיאל הזה שלו והוא שאל אותי בחיוך "איך היה?"

"טעים אמרתי לו, באמת טעים, אבל לא יותר טעים מפה"

"אתה משוחד..." הוא חיך אלי

"לא באמת, טעים, אבל לא היה שווה לחכות כל כך הרבה"

רון ארד אמר לי "אבל עכשיו אחרי שחיכית לפחות אתה יודע באמת מה טוב יותר ומה פחות"

"נכון"

"אז עכשיו אתה יודע... תאמין לי עדיף ככה, יותר טוב ככה..." הוא אמר לי, כמו שהוא תמיד אומר.

כאב בטן אליאור מזרחי

הוא נסע. האוטובוס פילס את דרכו בעצלתיים, חולף על פני שיכונים ואזורי תעשייה אפרוריים. תמיד לא חייב במיוחד את נסיעות הבוקר, כשהאוטובוס מקרטע בדרכים, ניגוד מוחלט לריחוף הקליל בין התחנות השמור לשעות ערב מאוחרות. האוזניות היו תחובות באוזניים, משמיעות את המוזיקה החביבה עליו, מתוך תקווה מודעת למחצה להקל ולהיטיב דקות שסירבו לחלוף. כשהגיע האוטובוס לשולי אזור התעשייה ועשה את דרכו לקראת הפנייה ימינה אל הכביש המהיר, לאחר שעבר את מפעל הממתקים הזולים, הוא הרגיש לחץ קל באזור הבטן. אינסטנקטיבית שלח את אצבעו אל כפתור הווליום והגביר את עוצמת המוזיקה, מפרזי כתמיד ביכולת שלה להסיח ולהקהות תחושות לא נעימות, בתמימות נוגעת ללב. באותו היום היה הכביש המהיר רווי בכלי רכב מכל הסוגים והנסיעה התאפיינה בעצירות תכופות וארוכות, לא רק ברמזורים. המצב הלא אופייני הזה היה בעוכריו והוא החל לפתח חרדה של ממש מ"הלחץ הקל באזור הבטן", שבינתיים גבר והפך לכאב בטן של ממש. עד מהרה זנח את האוזניות והכניס אותן בתנועה מרושלת אל התיק. הרעש עשה לו רע. הוא החל להזיע, אגלים קרים זלגו במורד הגב. מבעד לכאב בעל דינמיקת הקרשנדו, זיכרון מעורפל של מסלול הנסיעה קדח לו במוח, לועג, מזכיר עד כמה רחוקה התחנה שבה היה אמור לרדת וגרוע מזה, עד לשם אין עצירות כלל, עובדה שהעמידה בפניו שתי ברירות אכזריות אך שונות במהותן – להמשיך להתייטר בנסיעה או לחרבן על עצמו. להשפלה שטומנת בחובה הברירה השנייה, פשוט לא היה מוכן. ברוב יאושו, בנסיון מעורר רחמים להסיח את תשומת הלב של גופו אל מקור כאב אחר, החל לנשוח בחוזקה בניביו את קצה השמאלי של שפתו, עד שהרגיש שהפה מתמלא בטעם ברזלי של דם. זה לא עזר, והרצון לסיים עם הייסורים ולחרבן סוף סוף מילא את כל תודעתו. לקראת סוף הנסיעה החל לתאר לו את המאבק בינו לבין הכאב בקווים אפיים, משל היה הוא לאונידס מלך ספרטה ההודף עם קומץ חייליו התקפות ענק חוזרות ונשנות של הפרסים, מאבק שהיה חייב לנצח בו כי לא הייתה לא ברירה.

האוטובוס שבר בעדינות ימינה, נכנס למפרצון שלפני התחנה. כל אותו זמן היה שקוע בסבלו ולא חשב בכלל על הנוסעים הסובבים אותו, שלמזלו הבחינו במכאוביו ועזרו לו לרדת במדרגות האוטובוס, אחרת לא היה מסוגל לכך בכוחות עצמו. הוא דידה איכשהו אל המרכז המסחרי הקטן ששכן בקרבת תחנת האוטובוס, מרחק של 20 מטרים בלבד, עוכב מעט על ידי המאבטחים שחשבו שמישהו כל כך היסטרי ונרגש חייב להיות מחבל מתאבד, לכל הפחות. באמצע הדרך אל השירותים, חש לפתע הקלה פתאומית וכאשר עמד כבר מול הדלת, הכאב חלף לגמרי. הוא החל להתקדם לכיוון היציאה, כשתחושת ריקנות מוזרה חולפת בו.

7

לאט ובנחישות אלי יארקייב

היה רופא קשה יום, קשה עורף, עם חיים לא קשים בכלל. היה לו רכב, כרס והוא נחר. הוא נחר כל כך, לא רק חזק אלא גם לאורך זמן, שאשתו החליטה שמיטות נפרדות, זו הדרך לשנת ישרים. אשתו תמיד הריחה קצת מחומרי ניקוי, למרות גילה המבוגר, היא עבדה מסביב לשעון. אפילו בזמן שישנה היא נראתה כמו העובדת המצטיינת של החודש. היא ישנה בצורה שבה מצטלמים לתמונת פספורט, מסודר ובלי חיוך. למרות שניסתה לחייך בזמן שישנה כי קראה במגזין יופי, שחיוך בזמן השינה מוריד מאתיים קלוריות בלילה.

לרופא היה קול באס, התנהלותו במרחב הייתה כשל לוויתן כבד, אפילו כשמייהר והרים את ידו לבקש חשבון, היא עלתה באיטיות כמו זנבו של לוויתן העולה מהמים. אשתו ישבה מולו בצורה מסודרת ונאותה. היא ראתה בתנועתו האיטית כבזבז זמן, בזבז חיים, אך התרגלה לקבל את זה כמו שמקבלים קיומו של תור ארוך בסופר. הם יצאו מהמסעדה בכיוון מטרה צפויה, בזמן צפוי, לבושים לפי צו מזג האוויר. כשני צמתים אחרי המסעדה, שודד הפר את סימפוניית הדברים הצפויים, תעצרו! זה שוד! אני רוצה את הכסף שלכם! אמר השודד בנחישות. מחזיק את אקדחו ביד אחת, ואז בשתיים, באחת שוב, מנגב זיעה מהמצח. בחלקו שמח שהמשפט שהתאמן עליו אחר צהריים שלם, עורר את תשומת לבם, חלקו האחר התרכז בלהזיע. שמחה מוקדמת וזיעה, זה כל מה שהיה לשודד בשלב הזה. אמיר חצקלביץ כלל אינו שודד, הוא סטודנט לסוציולוגיה אנתרופולוגיה, שלפני זה היה סטודנט לקולנוע, שלפני זה היה בן 17 כשראה את טרילוגיית הסנדק בפעם הראשונה. באותו הגיל החליט שיהיה תסריטאי. הוא קרא ספרים של קובי ניב שהספיקו לו בשביל להתקבל לסאם שפיגל, אבל לא מספיק בשביל להישאר שם. בלימודי האנתרופולוגיה החליט לחקור את התרבות של הפושעים. הרופא ואשתו היו קורבנותיו הראשונים.

תוריד את האקדח, איש צעיר. אתה לא רואה שזה מפחיד את בעלי? קח כל מה שיש לנו, הנה. תביא לו גם את השעון, זירזה את בעלה. אמיר, שמעולם לא קיבל תמיכה כל כך חזקה למעשיו, התרשם ומיהר להודות לה על הטרחה. תודה רבה, זה מאוד נדיב מצידך. הוא מיהר להיפרד מהם ונעלם לתוך השיחים.

אחרי יומיים בצהרי היום, אמיר ישב באוטובוס שנסע מהאוניברסיטה חזרה לביתו. הוא היה מתוסכל מכישלון הפרויקט האנתרופולוגי, כיוון שירה לעצמו ברגל בניסיון השוד השני שהיה לו, שבו התחיל לשדוד אדם עיוור. אך נכשל כי לא נשמע משכנע מספיק. התפתח מאבק, העיוור נשען על אמיר והצמידו לקיר. כדור נפלט לתוך כף רגלו של אמיר. עיוור בן זונה, זעק על העיוור וקיפץ אל תוך השיחים.

שלוש תחנות בתוך תסכולו, עלתה לאוטובוס אשת הרופא והתיישבה לידו. בפעולת הישיבה היא שפשפה את רגלו ואמיר פלט אנקה מוסתרת. היא שאלה מה קרה? ולמה כואב לו. נפשי כואבת לי, התודה בפניה אמיר. בפנים אני מרגיש חכם, נבון ויודע, אבל אני חולק את האחריות לחיי עם גופי, והוא לא יוצלח ואיטי. האישה הופתעה מכנותו, אך לא מספיק בשביל לא לענות לו. תסתכל בקמטים הרבים שבפני, איש צעיר. בשלב מסוים כל זה לא ישנה לך. לך יש מזל, אתה מתלונן, זה אומר שאתה מאמין שאפשר לשנות. אני אמות בקרוב ואתה תמשיך לחקור את העולם, עד שבשלב מסוים תתחיל לספור את הזמן מהסוף להתחלה ואז אפילו לא יהיה איכפת לך עם ישדדו אותך ואולי תקווה שזה לא יהיה חובבן, אלא משהו שיוכל לשים לזה קץ בצורה מקצועית. לאחר פאזזה קצרה היא לקחה אויר ואמרה, אל תתייחס אלי צעיר, אתה פשוט חשפת את מאוויך לאדם זר באוטובוס, רק שהפעם לי היה מטען יותר כבד. סיימה אשת הרופא וחייכה אליו חיוך דיפלומטי.

שניהם המשיכו בלי להחליף מילה, ליעד הסופי של כל אחד.

TURKISH DELIGHT!

בשתיים, שתיים ושלושים,
עשינו חוקן לטורקים...

(סרן ע' משחזר)

המפקד, הם יורים על
כוחותינו באקדחי
סיכות ומדיפים צחנת
עמבה כבדה!

אל חשש, ציידנו אותם בפינצטות
ומיכלי זזלין. אנחנו נראה
לעות'מנים האלה לאיזה כיוון
מסתובבת השווארמה גם במחיר
ביטול הוויקאנד שלי בבודרום.
תשיג לי את אהרון אהרונסון!

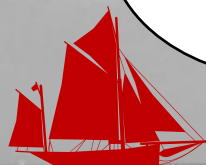
הורים – לשמור על הילדים, יש
טורקים במים! איציק, תכין את
החסק'ה, נכון לנו קרב עיקש.
האדון עם החוטיני, להתקרב לחוף!

שוגר טיל נגד
טורקים - טילדו!

אדמירל, אנו
קרבים לחופי
עזה!

לא, זו ת"א. אבל
בוא'נה, זה מה
דומה, אה?

מה, כבר יצאת
מהמים?

את יודעת, מי שכובש
בפלשתין נזהר בטורקין

שיו, זה כמו
בשרה גיבורת ניל"!

מותק, אולי נישאר
עוד טיפה?

מאמי, לא, קום!

לוקום?! אמאל'ה!
איפה? בואי נברח

דברים שכל סטודנט שנה א' יודע עידו קינן

כל סטודנט שנה א' בתקשורת יודע שבעולם האינטרנט המודרני צריך להגיב מיידית.

כל סטודנט שנה א' בתקשורת יודע ומבין מדוע המהלך הזה בוצע, ויודע להפנות את האצבע לאחראים לכך.

כל סטודנט שנה א' שמתייחס ברצינות למבחנים שלו יודע שקל יותר לגשת לבחינה ולהגיע לחומר שנלמד אחרי שנת לילה טובה.

למיטב זכרוננו, כל סטודנט שנה א' שעוד לא יודע איפה הכיתה שלו יודע לדקלם כבר את המנטרה השחוקה של "חברת בשן שולטת באוניברסיטה".

כל סטודנט שנה א' בסוציולוגיה יודע (הודות לשנהב ויוסי יונה) עם איזה השכלה עלו עיראקים, ועם איזה השכלה ילדיהם ונכדיהם עכשיו.

כל סטודנט שנה א' לפסיכולוגיה יודע את זה: להיות הבן של יכולה להיות חוויה מסרסת יותר מברית מילה.

כל סטודנט שנה א' בכלכלה יודע שעליה ברמת חיים מפחיתה ילודה.

כל סטודנט שנה א' לתקשורת יודע כי על הכותב חובה לפרסם את שם ספק האינטרנט או כלל לא לפרסם את הסיפור.

כל סטודנט שנה א' לפסיכולוגיה יודע שלבגדים בעצם יש רגשות, וכשלא קונים אותם הם נחבאים אל הסיבים ובוכים בשקט.

כל סטודנט שנה א' במחשבים יודע שאסור לעשות זאת, אבל המציאות מלמדת שביותר מדי ארגונים התסריט הזה חוזר על עצמו.

כל סטודנט שנה א' לפסיכולוגיה יודע לדקלם את מאפייניו של חפץ המעבר ויודע לספר שוויניקוט טבע את המונח כדי לתאר את התהליך שבו הילד לומד, בעזרת החפץ, לצאת מסימביוזה עם אמו לעצמאות ואוטונומיה.

כל סטודנט שנה א' בתקשורת יודע שלתחנה ציבורית שני תפקידים.

כל סטודנט שנה א' לקרימינולוגיה יודע שהחמרת ענישה אינה מפחיתה פשיעה.

כל סטודנט שנה א' לסטטיסטיקה יודע שממוצע מושפע מערכים קיצוניים, ויש כל כך הרבה ערכים קיצוניים שלפעמים אפשר להתבלבל ולחשוב שהם הערכים האמיתיים. הם לא.

כל סטודנט שנה א' לביולוגיה יודע מה זה, גם כן גילוי.

כל סטודנט שנה א' בסוציולוגיה יודע את זה.

[הטקסט מורכב מתוצאות חיפוש המחרוזת "כל סטודנט שנה א' * יודע"]
בגוגל. הכותב מעולם לא היה סטודנט שנה א' לשום דבר.

כדרך תמותה דודי חן

"אם במעשה החל - בהשלכה כלה.
אם במתן השיב - בקבלה יענה.
תחלופה פרפטואלית;
כלי אינו מתרוקן אלא
תכולתו משנה חומר.
ואחרי ככלות הכל,
נחא אתה ואני,
לכלי בר-חלוף.
עוברים ושבים,
כדרך תמותה,
מן האפר,
אל חיק הינקות,
רחשי אהבה,
אל המיטה הקרה,
וחיבוק אחרון - מוקיר ונצחי.

זכור נא זאת
הצועד החופשי,
במרוצת השנים,
במשא כתפייד,
בזעת אפך,
את כידוד העלם הקורן משמחה.
וגם אם יגון גואה מגרונך,
הריהו החינד ואין שני לו.

והנה עם בוא ימים תרמילך כבד עלייך,
וצרור הנעורים נשמט מבין ידייך זה מכבר.
תהא זו מיטתך קרחת יער,
וסובבך סוככים בבכי תמרורים.
ולא זו מנת חלקו לכל אדם?
כי אם ביבבה הגיח,
מן הראוי שביבבה ידעך.

11

תואר איטי, קופה מהירה אביעד קליין

היות שהאפיזודה החולפת הזו מאירועי הימים האחרונים שעוברים עלי
מתחרה רק בשיעמום שאני מפיך מכתבת העבודה המטופשת הזו, אני חייב
לרפד אותה באיזו תובנה חסרת כל ערך פילוסופי (ממש כמו העבודה המטופשת
הזו).

אז הנה לכם, תובנה: האמון שניתן לתת בשלטים הוא קטן עד כדי בלתי קיים.
הכביש הזה מוביל לתל אביב רק אם אתה יודע את הדרך, מה שמבטל את
הצורך בשלט, הלימודים באוניברסיטה הם ממש לא מה שיקדם את חיך ולו
בצעד אחד והדבר המהיר היחיד בקופה הזו הוא המוות המתקרב. מטופש, אבל
זה מה יש.

הסתובבתי בבית כמו חיה בכלוב. הכלוב שלי הוא האפשרות הריאלית לסיים
את לימודי באוניברסיטה אחרי 4 שנים מפרכות של שיעמום, כלומר, כתיבת
אחת העבודות האחרונות בתואר חסר אפשרויות ההעסקה העתידית הזו.
ישבתי מול המחשב וירקתי את הגיגי המשמימים על המסך, כשלפתע בת זוגי
העלתה משאלה: היא רוצה קולה. לא החזקנו באותה העת בקבוק במקרר,
ולכן, קפצתי על המציאה והצעתי לנסוע לסופרמרקט הקרוב לקנות קולה וגם
איזו גלידה, על הדרך. אז בין סילוף נתונים לפלגיאט אקדמי, עליתי על הקטנוע
ונסעתי.

הסופרמרקט בשעות הלילה הוא מקום נהדר, המשמש כמלכודת דבש צרכנית
רחבת ידיים, וזאת בניגוד לשאר שעות היממה שבהן הוא משמש כמלכודת דבש
צרכנית רחבת ידיים אך צפופה להחריד. כשאתה נלכד במלכודת הדבש הזו
בשביל גלידה וקולה, אתה נידון, שלא בטובתך, להיקלע לסתירה הצרכנית
הגדולה – הקופה המהירה.

הקופה אמנם מהירה, אבל כמות השיעולים וכיחוכי הגרון ששמעתי משכני
לתור הצביעו על הזמן כתקתוק שעון חולני, והם שווים רק לאלה של מי שעומד
לעלות לנאום באום ולהגן על קצב ההתחמשות של מדינה אנטי-איפריאליסטית
כזו או אחרת, או לאלה שכיחכחתי לפני שאזרתי אומץ לומר לאל, הערס
השכונתי המאיים משנות ילדותי, את האמת המרה בפרצוף: שהוא בן של זונה,
ולהימלט.

עד שהגיע הרגע המיוחל, וזכיתי לעבור בשעריה של הקופאית המשועממת
התורנית, כל מה שנותר מהגלידה היה תירוץ עלוב למשקה חלב בלתי מפורסר,
ומעצבי הרופפים נותרה רק משאלת לב אחת: שהאיש הארוך שעומד מאחורי
יחסוף כבר את הסרטן שלו, או ילך להזדיין, מה שיבוא קודם.

לבד אבל ביחד אמיר מאירוביץ'

נולדתי לבד, אך גם אמות לבד.
פתאום גיליתי, שאני נוסע חינם ברכבת
בדרך הצטרפו, כמה סיפורים
סרטי חובבים לא גמורים
מטרות נשגבות, ואפילו גם כמה חלומות
אני חושב שאני כבר נוסע הרבה זמן
נו מתי כבר נגיע ? אוף, כבר נמאס לי
מה אין תחנות בדרך אני רעב.
מי אתם אני שואל ? אנחנו אנשי אור כמוך
גם אנחנו נולדנו לבד ונמות לבד.
מה אתם עושים פה? אנחנו בדיוק כמוך
נוסעים חינם ברכבת. וואלה....
תגידו רוצים להיות לבד אבל ביחד? כן למה לא
בינתיים נעשה חם ונעים.
איפה הייתם מקודם ? כמוך לבד

13

**Print
Preview**
ערב' וקראי ומעין

אמיר מאירוביץ' | יוצר, כותב, ומלחין.

תעתוע מוחין דודי חן

משותק מפליאה
נעתקת הנשימה,
משתולל ברוב אימה.
זהו רק תעתוע מוחין,
מירמת הלב,
צמאון הנפש,
העונג הכי כואב.

שלמות השובשת צורה,
טוהרה בנפש עדינה,
קורנת מעצם היותה,
יפהיפה מידי לחושים.

אלף שמשות לא משתוות
לחוס גופה,
מלאכים מקנאים למגע ידיה,
דבורים תרים אחר צוף פרחים
בהשראת מתק שפתיה.

ולמה הן כל המילים היפות
שאיתן אני מתעקש את נפשי להלאות
בקרוב אתה כל זכר לחלום
שכן מיטיבה היא הנשייה
עם עלובי הדרך,
אשר במורד
עוד מחפשים
להם
פסגה.

דודי חן | יליד 1987, מתגורר ביבנה נכון לרגע זה, עובד הייטק.

ציפור לבנה אמיר מאירוביץ'

ציפור לבנה

כשאת עפה למעלה דואה באויר

מה את רואה משם? על מה את חושבת?

המוון נמלים? המון נחלים?

מה עובר לך בראש? האם גם לך השמים כחולים?

והעצים מנקודת מבטך שונים?

הפירות למעלה יותר טעימים?

תגידי כשאת עפה זה באמת תחושה של חופש?

או סתם המצאה אנושית.

וכשאת מגיעה לאגם בארץ אחרת את מרגישה צביטה בלב? הנה

הגשמת עוד מטרה או בכלל בשבילך זה המון עבודה

ולא איזו עבודת פקידות בתוך חדר ממוזג, אלא עבודה קשה בשטח, את יודעת

להתאמץ ולחרוק שיניים כמו חקלאי בשמש שגומר את הגב ומזיע בלי סוף.

האם זו אותה הרגשה?

ציפור לבנה כשאת עפה למעלה דואה באויר

מה עובר לך בראש? האם את מודאגת מהעתיד איפה אני אבנה

את הבית שלי ולמה לא מצאתי את נסיך חלומותי? או פשוט עפה... ואם רואה

דג באזור מורידה לו לפניים כאפה ונהנית מארוחת מלכים.

תגידי את מקנאה בנו בני האדם כמו שאנו כך?

את מתבוננת בנו כמו שאנו כך? אולי כשאנחנו לא שמים לב.

ואיך זה בלהקה שלך יש רכילות?

"תראו את השמן הזה יושב לו במסעדה ואוכל לנו את כל האוכל תשאיר כמה

פירורים יה קמצן!"

או "חברה יש פה זקן נחמד שמחלק אוכל בכיכר דיזנגוף תעבירו הלאה לאלה

מאחורה אבל אל תגלו לדרורה..."

ועצבות קיימת אצלך כשמתה לך קרובה או שימחה שנוולדת חדשה

או פשוט הבנה שמה שיש זה טוב ומה שאין זה טוב

העיקר לעוף ביחד עם הלהקה ולהנות מהחופש כל דקה ודקה.

ציפור לבנה כשאת עפה למעלה דואה באויר

מה את רואה משם? על מה את חושבת?

המוון נמלים? המון נחלים?

אמיר מאירוביץ' | יוצר, כותב ומלחין.

משחק הכסאות, גרסת רכבת ישראל
אולג ברודט

בנסיעה ברכבת או באוטובוס, דווקא כשאתה עייף מכל, קיים סיכוי אמיתי שהתנועה תעזור, הדלתות תפתחנה אל תוך שמש שנשפכת בחוץ פנימה, ומעירה אותך מהנמנום המתוק, אחד מרגעי הנחת בתוך קטגוריה שלמה של כאלו, שגורמים לך לזנוח את הפחד ממוות, את הפחד להיעלם, להפסיק להיות, לברוח מהעולם אל כלום. לפני שהנסיעה תתחדש, תיכנס אישה בגיל עמידה שמביאה איתה תיק אחד או שניים, ריח זיעה ושאלות מוסר. בעצם, למה אין לה מקום לשבת? הכי קל להאשים את הרכבת אתה משכנע את עצמך. למה לא דאגו לעוד קרון, הנבלות. לא רק שהאיחורים כרוניים והכרטיס יקר, אני צריך לבלות נסיעה בשיבה שפופה על רצפת הקרון? לקום? למה שהיא תשב במקומי, אז מה שהיא אישה, מצפונך נלחם למען שוויון בין המינים. ומתי נהיים מבוגרים מספיק בכדי שיקומו עבורך? האם זה קורה יום אחד מוגדר, שאתה הופך מאחד שקם לזה שקמים עבורו? ואם לא, אז מה אתה עושה בתקופת המעבר בין שתי המצבים? איך יודעים אם היא בהריון או סתם שמנה? במקרה השני היא עוד תעלב. עדיף לא להעליב אתה ממלמל לעצמך. בין לקום לאישה הריונית לבין לא לפגוע בכבוד של אדם זר, אני בוחר באופציה השנייה, במיוחד תוך חצי עילפון על כיסא כחול שמרדים רגליים ואיברים פנימיים. כשזקנה עולה לאוטובוס מפוצץ, היא לא רואה מבחוץ שהוא מלא? ואם כן אז האם יש קנוניה של אנשים זקנים, להקים צעירים ממושבים, סתם מחוסר התחשבות במקום לחכות לאוטובוס הבא? אלו המחשבות שגורמות לי להמשיך את המשחק של "גברת אני ישן ולא רואה אותך, נא להתקדם ולעמוד ליד איזה חייל שלא שילם על הנסיעה".

האם אני סתם דוגמא לחברה מתפרקת? ומה קורה עם זקנים שלא קמו
בצעירותם לזקנים אחרים? גם בשבילם לקום למרות שזה נוגד את רעיון
ההוגנות ושכר ועונש? אולי פקח הרכבת צריך להנפיק תעודות בדבר "והדרת פני
זקן". כל פעם שהוא יזהה צעיר שמרים עצמו ממושב מבטחו, בכדי ש"אזרח
ותיק" יוכל לנמנם שם במקומו, הפקח, בכתב ידו הנרגש, ימציא לו תעודה,
בדבר ההקרה למען הנכחדים, שמבטיחה לו מקום ישיבה בטוח בתחבורה
ציבורית לכשיזדקן. ואם זו רכבת ראשונה של יום ראשון בבוקר, אחרי יציאה
רוויית אלכוהול, אז שיוסיף לזה גם מכתב הוקרה מאישיות בחירה במשרד
התחבורה ותה עם עוגיות. ושיעשו גם טקס, זה יכול להיות נחמד. רק לא על
המקום בצורה מאולתרת וחפיפניקית. מה גם שכל ההתרגשות מהמעמד תחסל
את הסיכוי שהיה עוד קיים, להשאיר מנומנם אחרי הרילוקיישן מן הכסא אל
הרצפה. משהו מסודר, עם במה, תאורה, מוזמנים, מנחה, מחיאות כפיים,
פרחים ואנוכי. המנחה, כשהדמעות חונקות את גרונו יתקשה לסיים את
הטקסט בסגנון של "...התרומם מן המושב, בעודו שם את נפשו בכף ידו....",
ידליק בשמי משואה וילפף מדליה סביב צווארי, כשברקע קריין בעל קול עבה
מקריא באיטיות סנטימנטאלית את המיטב של פתגמי התחבורה, כגון "נא לא
לשכוח תיקים וחפצים אישיים" ו"התחנה הבאה בנימינה". כשאני אהיה
מבוגר, בעת עלייה לתחבורה ציבורית אני אשלוף את המדליה בגאון בפניו של
כל דורש שמסרב לקום ואייים לפנות לרשויות. כל עוד לא שלפו לי אחת כזאת,
שיזדיינו, חושב אני לעצמי, מתרווח בכיסא, מצמיד את הראש לחלון, ומשאיר
את הסבתא לעמוד.

למען הסר ספק, הכותב רוחש כבוד רב לאנשים מבוגרים בפרט ואנשים באופן כללי. הטקסט שמובא לעיל הינו סאטירה רעה שנתבדתה ממוחו הקודח של הכותב בשם אמונת הכתיבה, ואינה מהווה השקפת דעותיו.

הוא נבחר לחניך למופת בקורס. בעל הציונים הכי גבוהים היה חניך מצטיין ולמופת נבחר על ידי החניכים האחרים. במשך יומיים כולם התלחשו והשם של אורון נשמע בין רחש הלחשוש. באחד המסדרים כשאורון לא התעורר ואיחר, הוחלט פה אחד לבחור בו.

למה לבחור במשהו למופת. מופת למה? לאיך שחניך אמור להתנהג בקורס חובשים. אם כולם היו למופת, אורך הקורס היה מצטמצם בחצי. "מופת" הוא בעצם דוגמא מושלמת. "מופת" הוא גם נס. וכידוע לכולם מופתים לא קורים כל יום. "אני רוצה להיות כמו דוד אורון", דמיינתי פעם, שהילדים שלי יגידו אחרי פגישה קצרה איתו. כמובן, שהייתי מעודד אותם להיות כמו אורון. הייתי קונה להם גיטרה, עושה להם ניתוח להרחבת החיך, מחזק את זרועותיהם שיוכלו לתת חיבוק דוב. אבל בפנים הייתי יודע שעדיף שישארו סתם פרחים כמו כולם. כי להיות למופת זה קשה. זה להחליף את כולם בשמירה. מה, אני רוצה שהילד שלי יהיה חולה. זה אומר שהוא צריך להקשיב לכולם, זה עושה כאב ראש לפעמים. בשביל שיהיו למופת אצטרך לתרגל אותם מגיל קטן לחוסר שינה, כדי שיהיו רגילים להעביר את רוב שעות השינה שלהם בשיחות נפש אל תוך הלילה. זה ממש הרבה עבודה, נראה לי ילד למופת ייצא לי רק בפקס. אורון היה למופת בכל פעם שיוכלו לתת לו את הכבוד הזה. ישבתי באולם כשהביאו לו את הארונות הראשונים (דרגות קצונה). גם שם הוא היה למופת. יום אחד ועדת הפרסים ואותות ההוקרה בצה"ל החליטה להרחיב את התחומים בהם היא מעניקה אות למופת. אורון עמד לגלות את משמעות ההחלטה בבוקר אחד, כשיצא לריצה. הוא התעורר ויצא לריצת בוקר, אחרי קילומטר וחצי, מצליח להשיג אותו נציג ועדת הפרסים המתנשף, אורון חדר? כן זה אני. ענה לו אורון ופסק מריצתו. בחרנו בד "אצן למופת". אורון לקח את התעודה, צילום זריז ולחיצת יד עם הנציג, ברכו לשלום והמשיך לרוץ. הוא חזר הביתה והתחיל להכין חביתה, "מכין חביתות למופת" צועק לו הנציג דרך חלון רשת היתושים. תודה רבה מחייך אליו אורון. אחרי כמה ימים שכבר ההטרדות של הנציג נראו כנחלת העבר, אורון הרשה לעצמו להירגע ולהתענג על חיטוט אלגנטי באפו. חטטן למופת, לוחש לו הנציג מתחת למיטתו.

הנציג התגלגל מתחת למיטה של אורון בעודו שוכב על סקייטבורד. הוא היה מלא חיך, הניח את תעודת ההוקרה על בטנו של אורון בעדינות. אורון הביא לו מבט המרמז על רגשותיו בעניין. הנציג חיך שוב, ויצא על קצות אצבעותיו מחוץ לבית. איך שהנציג יצא מחוץ לבית. השותף שלו למשימות שאל אותו איך היה? הנציג השיב לו מבט ריק. איך הוא הגיב הפעם? האם תהיה פעם הבאה? הנציג התחיל ללכת בהחלטיות לכיוון הרכב של ועדת הפרסים, עוד ל-"מופת" אחרון ודי. צעק לו שותפו שנשאר עומד לבד על רקע הבית בצוריאל. כנס לאוטו, נגמרו המופתים. עם הזמן ועדת הפרסים והאותות צמצמה את מחלקת האות למופת. נעשו כמה פיסטורים, נסגרו כמה משרדים. לאחרונה בתאריך ח' בסיוון תש"ע המחלקה סגרה את פעילות האות למופת. קצינים בכירים בצה"ל הודיעו על מותו של הלקוח העיקרי של המחלקה, אורון חדר, איש למופת.

בזיעת אפיד תעשה ספינינג זיו מזרחי

מצוייד בנעלי נייקי מדגם כדורגל-בשכונה-עם-פחית, מכנסי ריצה קצרצרים שיכלו לקנות לי את תואר "הרגליים של אזרביג'אן", חולצת TNT קוקסינלית ונגן אימתני, אני ככל הנראה האדם שרץ הכי הרבה במכון הכושר שלנו. היעד – 10 ק"מ בשעה. אולימפי במונחים תל-אביביים.

בין אם לצלילי שיר הנושא של "מרכבות האש", "Flashdance" או "הואלקירות" של ואגנר, 750 קלוריות אחרי, אני נראה ומרגיש כמו קרנף אסטמטי בעיצומו של משגל.

לאחרונה, אני מגיע למכון בשעות הומות יותר ומתוודע להיצע הכוסיות השוטף את המקום. אפוף אסטרונגן מהביל, גוברת בי התובנה שזה לא מקום להיראות בו ככתם זיעה אנושי.

אוחחח... אילו רק הייתי מנוי לשני מכוני כושר במקביל!

אחד פונקציונלי, ספרטני ושכוח אל, כזה שאוכל לפתח בו כתמי זיעה כאוות נפשי לצידם של עובדי נמל סרבים סמוקי עורף ונמוכי מצח – לתת עבודה. ואז, בתום מקלחת זריזה, להגיד כגלעד ינקלביץ' במכון הכושר השני שלי, הנוצץ והאופנתי, ולקפץ בקלילות על כדור פילאטיס לצדן של החטובות שבבנות העיר, כאשר אני מותיר אחריי שובל ריחני בניחוח פירות יער.

כדאי לעשות הבחנה, אם כן:

מכון כושר שכונתי – מכון כושר פונקציונלי, סגפני ושכוח אל. ממוקם לרוב במקלט טחוב למרגלות בניין רכבת באיזור תעשייה של עיר פריפריאלית, מאובזר ומעוצב כמרתף עינויים טורקי. מאוכלס במפלצות שרירים קווקזיות, מטילי כידון בפנסיה ושאר ברנשים נמוכי מצח שקורעים את עצמם על היצע המכשירים האינקוויזטוריים שבמקום.

מכון כושר שכונה – מכון כושר אופנתי ונוצץ, משוייך לרוב לרשת. כזה שמתרועעים בו כדי לראות ולהיראות, להשפריץ פוטוגניות לכל עבר או לכל היותר להשתתף בחוג יוגה.

זיו מזרחי | יליד 1985, קופירייטר, יוצר ופעיל חברתי.

רוצים גם?

20

Print Preview 3

21

ערב' ויקרא ומה' |

22.07.10

להשתתפות - קבוצת האירוע בפייסבוק: Print Preview 3 – ערב הקראה ומגוין | דוא"ל: printprev@gmail.com

